

EEN ROOD SCHILDJE

(2026)

In het dorp weet iedereen het, Armand rijdt met een rood schildje op zijn voorruit. In het dorp weet iedereen ook wat Armand deed van beroep, vóór zijn brugpensioen. Iedereen weet dat Armand ijdel is, dat hij niemand kwaad doet en de enige zoon is van André en Cécile van de Centra. Die zijn al dood, och arme.

Cécile had ambitie en droomde van een delicatessenzaak, André had het talent niet, kreeg vroeg overgewicht, hoge bloeddruk en spataderen in de onderbenen. Cécile had haar frustratie in de voedingswinkel kunnen steken, maar zover is ze nooit gekomen. En dus was er nog Armand.

Armand rijdt als dokter rond, het rode zegel op de voorruit van zijn Ford. Armand is geen dokter, hij werkte in een drukkerij, waar het drukken van ‘liegen alsof het gedrukt staat’ de business is. Hij komt uit de tijd dat mijnheer dokter in aanzien stond. Dat is niet meer. Er is een tekort aan huisartsen. Je mag al blij zijn digitaal een afspraak bij een stagiaire vast te krijgen. Tegenwoordig willen ze allemaal specialiseren, regelmatige uren, minder nachten en minder wachten. Ze willen dokter zijn én een gewoon leven. Armand niet, hij heeft al gans zijn leven een gewoon leven. Hij wil dokter zijn. Nee, hij is daar ongeschikt voor, dat weet hij. Hij heeft er de hersenen niet voor, hij kan geen bloed zien, geen wonden. O hoofd vol bloed en wonden. Geen ontstekingen. Geen lelijke lijven. Armand houdt van mooi papier, van Hahnemüle, niet van lelijk vel.

Hij wil dat iedereen naar hem kijkt wanneer hij waardig voorbijrijdt, de looks van een dokter. Waardig voorbijrijdt waar men hem niet kent en hij de mensen ziet denken ‘Oh, kijk, mijnheer dokter, hij zal wel onderweg zijn’. Dan voelt Armand zich dokter. Zo moet dat voelen, denkt hij. Zo moet een dokter zich voelen: waardig en in overpeinzingen achter het stuur, op weg naar lijdende mensen, om ze te genezen, het hoofd vol medische en diepmenselijke kennis en ervaring.

Van dat alles heeft Armand alleen het rode schildje op de voorruit van zijn Ford.

*Want elke nar heeft dat gemis,
Dat hij wil zijn wat hij niet is.
(Sebastian Brant)*